

אמור לי...

וכשתגיעו כמו גדולים לסוף הספירה,
 חג שבועות אז, חג מתן התורה.
 כל מלאכת עבודה לא תעשו,
 לחם ביכורים ושני כבשים תלעסו.

ובחודש השביעי באחד לחודש,
 זיכרון תרועה מקרא קודש.
 כך תחגגו את ראש השנה,
 תתקעו בשופר עם הרבה כוונה.

אך בעשור לחודש השביעי הזה,
 יום כיפורים הוא, ממנו נרזה.
 כל מלאכה לא תעשו בכל מושבותיכם,
 שבת שבתון, ועיניתם את נפשותיכם.

ובחמישה עשר יום לחודש השביעי,
 חג הסוכות הוא, מבנה ארעי.
 בסוכות תשבו שבעת ימים,
 עם פרי עץ הדר וכפות תמרים

וענף עץ עבות וערבי נחל - חובה!
 אלו האתרוג, הלולב, הדס וערבה.
 על שמיטה ויובל באופן נמהר,
 בשבוע הבא בפרשת בהר...

אייל לר

אמור אל הכוהנים בני אהרון,
 עליכם נאמר: "חביב אחרון".
 לנפש לא יטמא בעמיו,
 כי אם להוריו, לאחיו וילדיו.

ולכן גם כיום בבתי הקברות,
 חלקות נפרדות לכוהנים מוכשרות.
 ואם כוהן מגיע להלוויה של חבר,
 הוא צריך להמתין מחוץ לגדר.

אלמנה וגרושה לא ייקח,
 הגבילו אותו עד כדי כך.
 כל מי שמזרע אהרון הכוהן,
 (ראשי תיבות מזא"ה) ירחק מפניהן.

שמות הכוהנים נשארו במשפחה...
 כוהן צדק הוא כץ וזו לא מתיחה!
 אישה זונה וחללה לא ייקחו,
 השוטר אזולאי הוא כוהן - אל תשפכו.

ובת כוהן כי תהיה לאיש זר,
 לוי או ישראל באופן מוזר...
 בתרומת הקודשים מאז לא תאכל,
 אך הרבה אהבה לזוג נאחל.

אלה מועדי ה' מקראי קודש,
 אשר תקראו אותם במועדם.
 בחודש הראשון בארבע עשר לחודש,
 את חג הפסח ישמרו לדורותם.

כי תבואו אל הארץ,
 אשר אני נותן לכם.
 וקצרתם את קצירה בשיר ובמרץ,
 והבאתם את עומר ראשית קצירכם.

וספרתם לכם ממחרת השבת,
 מיום הביאתכם את עומר התנופה.
 שבע שבתות תמימות למבט,
 תספרו חמישים יום (זו תקופה...)